

a hit s a lélek. Ez keresztény emberségünk halálát jelentené, hitvallásunk szerint istenfiúságunk megtagadását.

A belső egyensúly, a békesség és a boldogság hullafoltjai vernek ki rajtunk. Érezzük, hogy ez így nem jó. Sejtjük, sőt tudjuk, hogy van gyógyulás, mert a jobbik önmagunkkal, a lelki-szellemi egyensúlyt keresők találása ezt határozottan bizonyítja. Közösségünk felelősségtudatában valamit valakiknek tenni kell! Évtizedeken keresztül tolvajt kiáltottunk kirablottakként. Most orvost kiáltunk és a kórházba vivő szirénázó mentő érkezése előtt várjuk, hogy valahová, valaki elvigyen, gyógyulást adjon.

A nagy kórház 2 ezer éve áll, éjjel-nappali szolgálattal. Benne a főorvos, Jézus, mindenik osztályon szolgálatos. Segítői lelkészek, lelki gondozók, ápolók. Ide jöttek és ide hozták évszázadokon keresztül a jelképes nehezen megnyilatkozókat, szólókat, a magukba fulladtakat, a magukat halló süketeket, vakokat. Ebben a jelképes kórházban gyógyulást nyert mindenki, bármelyik osztályán is volt, ha betegségét megvallotta, ha megnyilatkozott, aki, ha ki tudott lépni öntudattal zárt önmagából, ha meg tudott nyilatkozni, őszintén, és a hitbéli tisztújítását ha megélte. A főorvos, Jézus, a maga életével és tanításával gyógyít. Feltekint az égre, Istenre. Imádkozik és megadja a receptet: "Nyilatkozzál meg!" Nyílj meg! Mutasd meg őszinte önmagad! Lásd meg, hogy nem az egyes ember nyomorúsága ez a lelki sivatagosság, hanem a világunké, közös. Nem vagy egyedül, magadba szorultan, veled van a világ főorvosa, Jézus, és szól mindenkihez, kik nehezen értjük egymást, belesüketültünk a magunk jajába: nyilatkozzál meg! Tekints fel Istenre, nyílj meg és nyítsd meg emberi jobbik önmagad. Tudom, hogy nehéz, de ha segítünk egymásnak, meggyógyul az ember; azonos lesz önmagával, a békesség összhangja lesz magával és a világgal; megtalálja egyensúlyát a világ és a lélek a vergődő emberben.

Megnyilatkozásod igazolásaként a cselekedet pecsétje legyen életeden. Így tudsz segíteni magadon, hogy segíthess másokon is, és így lesz béke veled és lesz béke velünk. Ámen.

PÁLFI DÉNES

A LÉLEK MAGVETÉSE

Gal 6,7b-8

Minden új mezőgazdasági év kezdetét a vetés jelenti. Az a fontos mezőgazdasági művelet, amit a földműves igyekszik minél hamarabb elvégezni, hogy a búzamagvak már a tél beállta előtt talajba kerüljenek és a jövő kenyere biztosítva legyen. A drága, életet és kenyeret jelentő búzamagvakhoz, a vetés imádságos műveletéhez kapcsolódik Pál apostol meghagyása, tanítása is: "...Amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testnek vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet".

Első hallásra ellentmondásba ütközünk e szavak hallatán: "...aki a testnek vet, az a testből arat majd pusztulást...", s meghökkenve kérdezzük: hát az áldott búzavetés nem a testnek, nem a testért, nem a testet életető-tápláló mindennapi kenyér megterméséért van?! Miért jelent ez számunkra pusztulást?! Világos, hogy az apostol sorait jelképesen, átvitt értelemben kell magyaráznunk, mely szerint: a testnek vetni - a testiségből adódó gyarlóságok, gyengeségek, kicsinyesség, önzés, gyűlölet magvetése, míg a léleknek vetni - a lelki - és szellemi értékek, "mennyei kincsek" magvetése. S míg az előbbi minden esetben pusztulást, halált, megsemmisülést, addig az utóbbi örök életet, üdvösséget, lelki boldogságot, békességet terem, gyömolcsöz. Jól mondja Pál apostol: "Amit vet az ember, azt fogja aratni is", vagy ahogy a szenvedő Jób fogalmaz: akik "gonoszsgot vetnek, ugyanazt aratnak". (4,8) Ehhez pedig hozzátehetjük: akik jóságot, szeretetet, emberséget, egyszóval lelket vetnek, ugyanazt aratnak is.

A test magvetésének pusztulás az aratása. Az egyik faluban egy kisgyermek felgyújtott egy házat. A nyomozáskor bevallotta, hogy édesapjának akart segíteni, akinek a kárvallott haragosa volt. Az édesapjától többször is hallotta, hogy ellensége megérdemelné, hogy felgyújtsa a házat. Meg is tenné, csak nincs rá ideje... Nos, amire az apának nem volt ideje, arra időt kerített a fia! Magvetés történt: a harag, a gyűlölet, bosszú magvetése, amelynek aratása lett a leégett ház, a kár, a pusztulás!

Újságban olvastam, hogy egy hónappal ezelőtt három, egymáshoz közel fekvő hazai helységben, szinte ugyanazon a napon, három embert holtan találtak saját otthonukban. A vizsgálatok kiderítették, hogy a három harminc és ötven év közötti emberrel - két férfiról és egy nőről volt szó - nem erőszakos bűncselekmény, hanem alkohol végzett! Íme, a testnek vetettek, s a mértéktelen alkoholfogyasztás, a szeszes italokban való tobzódás pusztulást, halált termelt számukra!

A test pusztulást termő magvetéséről beszél a hazai politikai élet is. Hisz hány olyan magas polcra felkerült "földi fejedelmet", "világi hatalmast" láthatunk, akik az ellenségeskedés, gyűlölet, viszály és széthúzás konkolyát hintik testvérlelkekbe, akik különben békésen meglennének egymással, megférnének egymás mellett. Az ilyenek, úgy tűnik, elfelejtenek a szomszédos ország népeire figyelni, ahol a gyűlölet, ellenségeskedés magvetése nyomán évek óta arat a háború, a vérontás, a pusztulás, a halál. Az ilyenek nem olvasták soha Pál apostolt: "Amit vet az ember, azt fogja aratni is!" - és nem szívlelik meg Hóseás próféta szavait: akik szelet vetnek, vihart aratnak! (8,7)

"Aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet". Vallásórán gyakran énekeljük gyermekeinkkel: "Itt, aki jót vet, jót arat./ Mindig süt a nap!" - s valósággal élvezem, hogy sokszor csintalan csemetéink, egy-egy szép, lelket gazdagító történet, tanítás hallatán, szemrebbenés nélkül csüggnék ajkamon, figyelik szám mozdulását. Sokszor nehéz lekötni figyelmüket, fáradtak és szétszórtak, inkább játszani szeretnének... Nehéz, de szép ez a vetési művelet, a lélek magvetése, de itt, aki jót vet, jót arat: a szeretet, a jóság, a hit, az emberség magvainak lelkünkbe hullása vallásos életünk zsendülését, megmaradásunkat, örök életünket jelenti.

Az első keresztények sorait gyakran ritkította az üldöztetés, a vértanúság, a mártírú. Tertullianus így ír erről: "ha a Tiberis kiönt a város faláig, ha a Nílus nem önt ki, ha az ég csatornáit bezárulnak és nem esik az eső, ha földrengés vagy ragály és éhhalál támad az emberekre, tüstént ordítják: oroszlánok elé a keresztényekkel! Minket okolnak értük, mondván: Nem tisztelitek az istenteket és nem áldoztok a császárnak. Ezért zúdítják ránk a vádat, hogy istentelenek és felségsértők vagyunk, de számunk azért mégis növekszik, valahányszor letipornak. A keresztények vére mag." Igen, mag volt drága vérük, amellyel a léleknek vetettek. S hiába volt a sok borzalmas kivégzés, vértanúság, kereszt és máglya, mindezt vállalták az örök élet, az üdvösség reményében, s áldozatos magvetésük nyomán mindig újra éledt a kereszténység annyiszor letiport vetése, s örök, lelki értékeket hordozón ma is áll a keresztény anyaszentegyház közel két évezredes épülete!

Egy derűs, de igaz, tanulságos történettel zárom beszédemet. Egy lelkész negyven éven át szolgált hűséggel az egyik németországi faluban. Mégis fájdalommal kellett látnia, hogy bár igehirdetéseit vasárnapról vasárnapra sokan hallgatják, munkálkodásának kevés gyümölcse van. Négy évtizeden át folyt a magvetés, de a várva-várt aratás ideje soha nem jött el. Halála előtt végrendeletet hagyott a gyülekezetre. Temetésén az egész falu jelen volt, nagy pompával temették el. Az első presbiteri gyűlésen ünnepélyesen felolvasták a végrendeletet. Ebben többek között az állt, hogy a lelkész többek között egy pénzesládát adományozott a gyülekezetnek, ezt azonban csak félév elteltével a közjegyző jelenlétében szabad felnyitni. A gyülekezet meghatottan, hálás szívvel emlékezett hűségére, s közben alig várta, hogy félév elteltével a pénzesládát felnyithassa. Az ünnepélyes alkalmon mindenki ott volt, énekszámok és elismerő beszédek hangzottak el az elhunyt lelképásztornak a szolgálatáról. Ezt követően a közjegyző felolvasta a megboldogult lelkész utolsó sorait:

"Kedves Gyülekezet! Bizonyára kíváncsian várjátok, hogy mik lesznek öreg lelkészeteknek utolsó sorai, szavai felétek. Negyven éven keresztül vettem szívetekbe a jó magot. Ma azzal a gyümölcscsel fizetek nektek, amit eközben arathattam. Ebben a pénzesládában őriztem meg a gombokat és érvényüket vesztített pénzérméket, amelyeket negyvenéves szolgálatom során a perselybe dobtatok. Ma mindezeket köszönettel visszaszolgáltatom. Ki mint vet, úgy arat."

Átvitt értelemben: aki a test gyarlóságainak, gyengeségeinek, kicsinyeségének elértéktelenedett érmeit, aprópénzeit veti, annak soha nem lehet része a lélek gazdag, bő, dús aratásában, de aki a léleknek vet, a szeretet, jóság, igazság, becsület magvait veti saját és embertársai lelkébe, aki lelkének tiszta magvait hinti Isten szántóföldjébe, annak örök élet, boldog lélek és nyugodt, örömteli szív lesz dicső aratása. Ámen.

ESZMÉK - GONDOLATOK

Dolgozni és nem kétségbeesni. (Carlyle)

Amiért a szenvedésnek e sötét taposómalmát kibírom, azért van, mert megismertem egy csodás érzést, amit eddig soha nem ismertem, s ez a részvét! (Oscar Wilde)

Mindenki annyit élt, amennyit szeretett. (L. Tolstoj)

Napsugarak zúgása amit hallok / Számban nevednek jó íze van,/ Szent mennydörgést néz a két szemem,/ Istenem, istenem, istenem. (Ady Endre)

Mert ha sehol is: otthon állok,/ mert az a való, amit én látok,/ akkor is, ha mint délibábot,/ fordítva látom a világot. (Illyés Gyula)

Pénzt, egészséget és sikert / Másoknak Uram, többet adtál,/ Nem kezdek érte mégse pert,/ És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád,/ Bordáim közt próbáid éles kését / Megáldom, s mosolygom az ostobák / Dühöd t jáját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz: / Próbáid áldott oltó-kése bennem / Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,/ Új szépséget teremni sebez engem. (Tóth Árpád)

Dolgaim elől rejtegetlek,/ Istenem, én nagyon szeretlek. (József Attila)

Vágd meg a fűgét. Mi van benne, csak mag? / Vágd szét a magot, mit látsz benne, semmit? / Ez a semmi a magban, ez nő meg fává, ez a láthatatlan; / Ez a lélek a mindenség csírája, / Ez a valóság, ez a könnyű pára. (Szabó Lőrinc)

Epévé változzék a víz, mit lenyelek, / ha téged elfelejtelek! / Nyelvemen ízzó vasszeget / üssenek át, / mikor nem téged emleget! / Hunyjon ki két szemem világa, / mikor nem rád tekint, / népem, te szent, te kárhozott, te drága! (Dsida Jenő)

Az emberi élet és a történelem Isten-keresés. (Paule Ákos)

A gondolkozó keresztény a hitben állandóan növekszik. (C. H. Spurgeon)